

LENTEKRIEBELS IN MERMAIDS POINT

Lentekriebels
in Mermaids
Point

Sarah Bennett

Lentekriebels in Mermaids Point

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sarah Bennett

Oorspronkelijke titel: *Love Blooms at Mermaids Point*

Vertaling: Stevie Martens

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen

Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave maart 2024

ISBN 9789403736754

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

ALEX NELSON: Halfbroer van Tom, oom van Emily en Max, zoon van Archie en Philippa Nelson. Voormalig accountant en in het geheim auteur van de bestseller *The Marriage Roller Coaster*. Protagonist van *Lentekriebels in Mermaids Point*.

ALUN WISE: Plaatselijke makelaar.

ANDREW MORGAN: Getrouwd met Sylvia, vader van Laurie en Nick. Eigenaar van The Mermaid's Cave, een grote cadeauwinkel aan de kust.

ANNA NELSON: Toms overleden vrouw en moeder van Emily en Max.

ARCHIE NELSON: Vader van Tom en Alex. Getrouwd met Philippa, opa van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Pop'.

AURORA STORM: Popster die een aantal zeemeerminwaarnemingen rond de Point op touw zette als onderdeel van een virale campagne voor haar comebackalbum. Had een korte affaire met Nick terwijl ze in het dorp was.

BARBARA MITCHELL: Lid van de plaatselijke breiclub. Woont samen met Malcolm Gadd.

BEN: Getrouwd met Tracy, die bij het plaatselijke notaris-kantoor werkt.

BEV: Lid van de plaatselijke breiclub. Staat erom bekend een scherpe tong te hebben.

CARLOTTA: Kat van Barbara Mitchell.

DANNY: pr-vertegenwoordiger op het kantoor van Alex' uitgever.

EERWAARDE STEELE: Eerwaarde van Mermaids Point.

EMILY NELSON: De 15-jarige dochter van Tom en Anna.

HENRY 'HARRY' DAVENPORT JR: De plaatselijke advocaat van het dorp en een oude schoolvriend van Ivy, Laurie en Nick.

HENRY DAVENPORT SR: Harry's oom, inmiddels met pensioen en woonachtig in Portugal.

IMMY: Redacteur van Alex Nelson.

IVY FISHER: Runt een bedrijfje vanuit huis waar ze reparaties en verstellingen doet, als een eenvrouwsversie van *The Repair Shop*. Beste vriendin van Laurie. Protagonist van *Lentekriebels in Mermaids Point*.

JAKE SMITH: Onderzoeksjournalist die momenteel werkt aan een non-fictieboek over drugssmokkel. Protagonist van *Zomerliefde in Mermaids Point*.

JEN FISHER: Moeder van Ivy. Onlangs overleden na een lang ziekbed.

JO NELSON: Ex-vrouw van Alex.

KEITH: Werkt op een vissersboot. Patiënt bij de praktijk.

KEVIN FISHER: Vader van Ivy en ex-man van Jen. Woont in het dorp, hoewel hij en Ivy al jarenlang van elkaar vervreemd zijn.

KITTY DUKE: Lid van de plaatselijke breiclub. Een schat van een vrouw.

- LEONARD CAVENDISH:** Eigenaar van de plaatselijke boekwinkel die met pensioen hoopt te kunnen gaan.
- LINDA SMITH:** Moeder van Jake en een goede vriendin van Nerissa. Onlangs weduwe geworden.
- LINDSEY:** Lid van het marketingteam op het kantoor van Alex' uitgever.
- LORELAI 'LAURIE' MORGAN:** Eigenaar van het café naast de cadeauwinkel van haar ouders. Protagonist van *Zomerliefde in Mermaids Point*.
- LUCA:** Eigenaar van de plaatselijke delicatessenwinkel. Getrouwd met Maria.
- LUCIFER, OOK WEL BEKEND ALS LUCY:** Kat van meneer Cavendish. Hangt rond in de boekwinkel. Aartsvijand van Alex.
- MALCOLM GADD:** De voormalige dokter van Mermaids Point. Is bij iedereen bekend als 'Doc'. Grotendeels met pensioen. Woont samen met Barbara Mitchell.
- MARIA:** Eigenaar van de plaatselijke delicatessenwinkel, samen met haar man Luca.
- MAUREEN WISE:** Getrouwd met Alun, de plaatselijke make-laar.
- MAX NELSON:** De 12-jarige zoon van Tom en Anna.
- NERISSA MORGAN:** Jongere zus van Andrew, tante van Laurie en Nick. Protagonist van *Herfstdromen in Mermaids Point*.
- NICK MORGAN:** Runt een bedrijf voor rondvaarten vanuit de haven van de Point met zijn oom en die van Laurie. Heeft nog steeds gevoelens voor Aurora Storm.
- PETE BRAY:** Eigenaar van The Sailor's Rest, een populaire pub aan de kust, en de Penny Arcade, een speelhal die zich een paar deuren van de pub vandaan bevindt.

PHILIPPA NELSON: Vrouw van Archie, moeder van Alex en stiefmoeder van Tom. Stiefoma van Emily en Max. Bij de familie bekend als 'Mimi'.

SHAUN: Voormalige vriend van Alex Nelson. Had een affaire met Jo, wat leidde tot het einde van Alex' en Jo's huwelijk.

SYLVIA MORGAN: Getrouwd met Andrew, moeder van Laurie en Nick. Is eigenaar van The Mermaid's Cave met haar man en werkt daarnaast parttime op de dorpschool als klassenassistente.

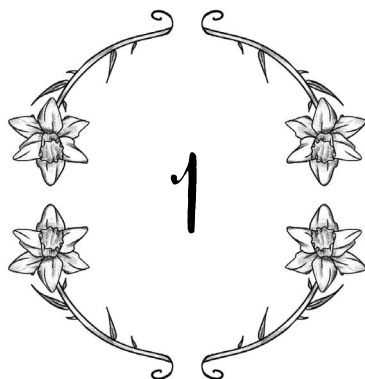
TOBY: Golden retriever van Tom en Nerissa.

TOM NELSON: Weduwnaar van Anna en vader van Emily en Max. De dorpsdokter. Protagonist van *Herfstdromen in Mermaids Point*.

TONY EVANS: Broer van Sylvia en oom van Laurie en Nick. Eigenaar van Mermaid Boat Tours, een rondvaartbedrijf dat toeristen meeneemt op tochten door het gebied en naar de Seven Sisters, een groep nabijgelegen eilanden.

TRACY: Secretaresse van Harry Davenport. Getrouwd met Ben.

WENDY HANCOCK: Vriendin van Kevin Fisher. Werkt in de plaatselijke groentewinkel.

S*tap voor stap, schat.* Ivy Fisher legde haar vingers op de mooie cameo broche die aan de kraag van haar flesgroene fluwelen jas was vastgespeld terwijl ze aan de woorden van haar moeder dacht. Ze hadden vandaag tot in de kleinste details gepland. Jen Fisher was vastbesloten geweest om zoveel mogelijk van de last van haar eigen begrafenis op zich te nemen in de laatste weken van haar leven. Ze had alles uitgekozen, van de eenvoudige rieten doods-kist tot de bloemen, en zelfs de toespraken. Eerst was het bijna ondraaglijk geweest voor Ivy, tot ze zich realiseerde dat haar moeders motivatie voortkwam uit liefde en de behoefte om iets – wat dan ook – onder controle te houden terwijl haar lichaam haar met de dag meer in de steek liet. Ivy was er dankbaar voor geweest nadat Jen overleden was. Ze hoefde geen beslissingen meer te nemen omdat alles al geregeld was. De begrafenisondernemer kon het overnemen en haar grotendeels met rust laten terwijl hij de bloemist inlichtte en contact opnam met eerwaarde Steele over een geschikte datum voor de begrafenis. Ze klopte nogmaals op de broche

– hij was van haar moeder geweest – en slaagde erin zwakjes te glimlachen naar haar spiegelbeeld voordat ze zich afwendde. Een van de dingen die ze haar moeder had beloofd, was dat ze elke dag een sieraad uit Jens uitgebreide sieradencollectie zou dragen met een glimlach op haar gezicht.

De deurbel ging. *Wat nu weer?* Ivy sloot haar ogen even, haalde diep adem en zette zich schrap voor de zoveelste wel-doener. De koelkast en vriezer zaten al vol met maaltijden die vriendinnen van haar moeder hadden gebracht, alsof Ivy een kind was dat niet voor zichzelf kon zorgen. Het was allemaal vriendelijk bedoeld, dus had ze haar lichte ergernis opzij gezet en alles dankbaar aanvaard. Terwijl ze de smalle trap van het kleine huisje afliep, werd ze overvallen door de ziekelijk zoete geur van meer dan een dozijn verschillende boeketten. Al haar vazen, en zelfs de vazen die Sylvia Morgan haar geleend had, waren gevuld met bloemen, dus stonden de laatste paar boeketten die ze had gekregen onelegant in een plastic emmer naast de kleine haltafel. Condoleancekaarten bedekten elk oppervlak en hoewel het misschien ongepast was, bungelden ze ook aan de muurhanger die haar moeder altijd voor kerstkaarten had gebruikt. Het was dat of ze op de schoorsteenmantel zetten, wat respectloos voelde.

Ivy haalde nog een keer diep adem, forceerde een glimlach die haar ogen niet bereikte en trok de voordeur open. ‘Hall... oh!’ Ze bevroor evenzeer van verbazing bij het zien van de man die op haar stoep stond als van de ijskoude januariwind.

‘Jij ook hallo,’ zei Alex Nelson met een glimlach. Hij zag er bijna onherkenbaar uit in zijn nette maatpak, compleet met gilet en een donkere wollen overjas. Net als vele anderen had hij een kaartje en bloemen gestuurd nadat haar moeder was overleden. Het was een attent gebaar gezien hun vluchtige

kennismaking en ze was erdoor ontroerd geweest. Het viel haar op dat hij zijn baard weer had laten staan, maar in tegenstelling tot de woeste baard die hij tijdens hun vorige ontmoeting had gehad was deze netjes en goed verzorgd. Het gaf zijn gezicht een rustige, serieuzere uitstraling, die alleen maar versterkt werd door zijn formele kleding. Hij zag er ouder uit, een man in plaats van een uit de kluiten gewassen jongen.

‘Wat doe jij hier?’ Verschrikt sloeg Ivy haar hand voor haar mond, maar de vraag was er al uit gefloept.

Alex glimlachte, waardoor hij veel meer op zichzelf leek, en strekte zijn armen naar haar uit. ‘Ik ben je uithuil-schouder voor vandaag.’

‘Mijn wat?’ Op dat moment koos een ijskoude windvlaag ervoor om door Alex’ keurige bruine haar en het zware materiaal van Ivy’s enkellange zwarte rok te snijden.

‘Ga naar binnen voordat je doodvriest.’ Ivy was er niet zeker van of ze zijn gebiedende toon waardeerde, maar zette toch een stap achteruit toen Alex haar naar binnen joeg en haar vervolgens de hal in volgde. ‘Dat is beter,’ zei hij, terwijl hij de deur achter zich dichttrok. ‘Oké, om te beginnen, waar staat de waterkoker?’

Sprakeloos gebaarde Ivy achter zich in de richting van de keuken. Ze keek zwijgend toe hoe Alex zijn winterjas uittrok en aan de kapstok hing, naast de zwarte mantel en bijpassende clochehoed die ze daar had opgehangen voor de korte wandeling naar de dorpskerk. Ze had de begrafenisondernemer verteld dat hij geen auto hoefde te sturen. Haar moeder had het huisje waar ze Ivy’s hele leven hadden gewoond verlaten met een glimlach en zo wilde ze zich haar herinneren, niet koud en stil achterin een lijkwagen. Laurie en Jake konden er ieder moment zijn om met haar mee te lopen, maar alle anderen gingen rechtstreeks

naar de kerk. Terwijl ze aan hen dacht, keek ze automatisch op haar horloge, hoewel ze precies wist hoe laat het was.

‘Er is tijd genoeg,’ verzekerde Alex haar met zachte stem. ‘Je kunt alles aan mij overlaten.’

‘Wat doe je hier?’ Ze kon het niet helpen dat ze het nog eens vroeg.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik vond het zo erg voor je toen Tom me vorige week het nieuws over je moeder vertelde. Ik moest er steeds aan denken dat je vandaag in je eentje moet doorstaan, dus besloot ik er iets aan te doen. Ik weet dat je Laurie en alle anderen hebt om je te steunen, maar zij kenden je moeder allemaal en zullen vandaag met hun eigen gevoelens worstelen. Ik heb niet dezelfde band met haar, datzelfde gevoel van verlies...’ Hij fronste zijn wenkbrauwen, het eerste teken van onzekerheid sinds ze de deur had geopend. ‘Ik had het je moeten vragen, hè? In plaats van hier zomaar op te duiken. Het spijt me.’

Was hij helemaal uit Londen gekomen om haar te steunen? Hete tranen brandden achter haar ogen en snel tilde ze haar hand op om ze weg te vegen.

Alex’ gezichtsuitdrukking veranderde van twijfelachtig in gepijnigd. ‘Verdorie, nu heb ik je aan het huilen gemaakt en dat was het laatste wat ik wilde. Het spijt me, ik heb het helemaal verknald. Ik ga wel.’

Hij had zijn jas al van de kapstok gehaald voordat Ivy zich genoeg had herpakt om naar zijn arm te reiken. ‘Blijf.’ Het woord kwam met moeite uit haar mond, maar het was genoeg om hem tegen te houden.

Met een bleek gezicht keek Alex haar aan. ‘Weet je het zeker?’

Ze slikte en knikte toen. ‘Ja.’

Hij keek haar opgelucht aan. ‘Oké, laten we opnieuw beginnen.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Het spijt me zo van je moeder en ik wil alles doen om je door vandaag heen te helpen.’

Zonder een moment te aarzelen liet Ivy zich door hem omhelzen. Ze legde haar handen op de revers van zijn colbert en liet haar wang op zijn borst rusten, waardoor ze zijn sterke, regelmatige hartslag kon horen. Iets van de spanning vloeide uit haar weg, als water uit een overvol bad wanneer de stop er net op tijd uit wordt getrokken. Alex sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar tegen zich aan, maar hij deed het zo voorzichtig dat ze wist dat hij haar los zou laten zodra ze daar ook maar de geringste aanwijzing voor gaf. Ze sloot haar ogen en voelde voor het eerst in dagen rust. Nee, eerder voor het eerst in maanden, zo niet jaren. Sinds haar vader hen verlaten had toen ze nog maar net een tiener was, had Ivy niet meer op deze manier op iemand gesteund: ze wilde sterk zijn voor haar moeder. ‘Dank je.’

Eventjes raakten zijn lippen haar haar, dat ze had geprobeerd te temmen tot iets minder flamboyants dan haar gebruikelijke bos wilde krullen. ‘Wil je een kopje thee?’

Ivy hief haar gezicht op en keek in zijn hazelnootkleurige ogen. Hoewel het intiem voelde om zo dicht bij deze man te staan, die nog steeds meer een vreemde dan een vriend was, was er niets anders in zijn blik te zien dan bezorgdheid. ‘Dat klinkt goed.’ Ze liet zijn colbert los, zette een stap naar achteren en probeerde de kreukels die ze in de stof had gemaakt glad te strijken. ‘Oh, het spijt me.’

‘Het geeft niet.’ Alex klemde haar handen tussen de zijne. ‘Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen – niet vandaag. Ik ben klaar voor wat de dag ook brengt. Tranen, snot, make-up-vlekken, noem het maar op.’

Haar mondhoeken trokken omhoog toen hij naar haar grijnsde. ‘Snot?’ vroeg ze lachend. ‘Weet je het zeker?’

Hij liet haar handen los en tikte met zijn vinger tegen het puntje van haar neus. ‘Hoe erg kan het zijn als het komt van iemand die zo klein is?’ Hij reikte in zijn broekzak en haalde er een netjes opgevouwen witte zakdoek uit. ‘Er zit nog een extra zakdoek in de binnenzak van mijn jas. Ik ben volledig opgewassen tegen snot.’

Ze schudde haar hoofd, verbaasd over het gevoel dat hij haar wist te geven op een onmogelijke dag als deze. ‘Idiot.’

‘Wat gemeen om te zeggen.’ Hij wierp haar een zogenaamd gekwetste blik toe terwijl hij het zakdoekje weer wegstopte en ze kon het niet helpen opnieuw te lachen. Er verscheen weer een brutale grijns op zijn gezicht. ‘Goed, zullen we die thee maar eens gaan zetten?’

Nog steeds een beetje in shock zat Ivy op een kruk aan de kleine ontbijtbar die Andrew Morgan voor haar en haar moeder had gemaakt nadat haar vader was vertrokken. Hij stond op een dag voor de deur met een gereedschapskist in zijn hand en had haar moeder verteld dat hij er was om alle klusjes op te knappen die gedaan moesten worden. Hij was al sinds zijn schooltijd bevriend met haar vader, Kevin, en getrouwd met Sylvia, de beste vriendin van haar moeder, en kende haar beide ouders al zijn hele leven. Er werd nooit iets over haar vader gezegd, althans niet in het bijzijn van Ivy, maar zowel Andrew als Sylvia hadden duidelijk gemaakt waar hun loyaliteit lag en hadden haar en haar moeder altijd gesteund.

Alex bewoog zich door de keuken met een zelfverzekerdheid

die ze van hem gewend was, al was dit een veel ingetogenere versie van de man die met haar had geflirt bij hun eerste ontmoeting en haar had geplaagd bij hun tweede ontmoeting tijdens de borrel voor Kerstmis. Hij vulde de waterkoker en begon kastjes te openen en te sluiten om te vinden wat hij zocht. Twee mokken werden al snel vergezeld door theelepeltjes uit de besteklade en de gebloemde theedoos die haar moeder gebruikte om de theezakjes in te bewaren. *Had gebruikt.* God, ze zou er nooit aan wennen om in de verleden tijd aan haar te denken. Ze kneep in haar handpalm om de tranen die in haar ogen brandden te bedwingen.

‘Suiker?’ vroeg Alex, met zijn ogen gelukkig nog steeds gericht op de inhoud van de kast waarin Ivy al haar bakingrediënten bewaarde.

Ivy schraapte haar keel en was opgelucht dat haar stem relatief normaal klonk toen ze antwoordde: ‘Alleen een beetje melk, alsjeblieft.’ Misschien zou ze zich meer zorgen moeten maken over de manier waarop hij zonder te vragen door haar kastjes neusde, maar het was fijn dat er iemand voor haar zorgde, al was het maar voor even. Dankbaar voor de kortstondige afleiding zei ze niets en keek ze met een groeiend gevoel van amusement toe hoe hij doorging met verkennen, zelfs nadat hij alles had verzameld wat hij nodig had om de thee te zetten.

‘Is het je gelukt om te ontbijten?’ Hij stelde de vraag zonder oordeel: zijn toon was zo begripvol en warm dat Ivy hem als een knusse deken om zich heen wilde slaan.

‘Ik heb een paar volkorenbiscuitjes gegeten en een kopje thee gedronken,’ gaf ze toe.

‘Denk je dat je hier een paar happen van kunt nemen?’ Alex draaide zich naar haar toe met een pak haverhoutpap in zijn hand. ‘Het is buiten ijskoud en straks ben je blij met het beetje

extra energie dat je hiervan krijgt.’

Hoewel ze helemaal geen honger had, wist Ivy dat hij gelijk had, dus knikte ze. ‘Ik probeer het.’

Alex straalde, alsof ze ermee had ingestemd een volledig Engels ontbijt op te eten, en richtte zijn aandacht weer op de waterkoker. Een paar minuten later zette hij een dampende mok thee, de havermoutpap en een potje honing neer. In plaats van op de kruk naast de hare aan de smalle ontbijtbar te gaan zitten, bleef hij staan, met zijn rug tegen de muur. Ivy keek van zijn verwachtingsvolle blik naar de havermoutpap, haalde diep adem, pakte de honing en deed een klein scheutje in de kom. Ze haalde nog een keer diep adem en stopte een lepel vol havermoutpap in haar mond. Het smaakte beter dan ze verwacht had: de pap deed haar rauwe keel goed en voor ze het wist had ze bijna de halve kom leeggegeten. Ze besloot het niet te overdrijven, schoof de kom opzij en pakte haar thee.

‘Klaar?’ Alex liep naar de ontbijtbar toe toen ze knikte, pakte de kom en lepelde de overgebleven havermoutpap in een paar snelle happen in zijn mond. Ivy keek vol ongeloof toe hoe hij de achterkant van de lepel aflikte. ‘Wat?’ vroeg hij zogenaamd onschuldig.

‘Wat als ik een vreselijke overdraagbare ziekte had?’

‘Dan zou ik mezelf gelukkig prijzen dat mijn grote broer een zeer bekwame dokter is.’ Hij keek van haar naar de lepel met een zogenaamd ongeruste uitdrukking op zijn gezicht. ‘Die heb je niet, toch?’

Giechelend schudde ze haar hoofd. ‘Nee.’

‘Nou, dan is er niets aan de hand.’ Hij grijnsde ondeugend naar haar voordat hij naar de gootsteen liep om de kom uit te spoelen en de lepel af te wassen.

Ivy keek naar de klok aan de muur en de havermoutpap in

haar buik leek te stollen tot een keiharde klomp. Alex draaide zich om en moest de blik op haar gezicht gezien hebben, want hij volgde haar blik naar de klok. 'Je hebt nog tijd om je thee op te drinken,' zei hij.

'Ik weet niet zeker of ik het weg krijg.'

Zonder iets te zeggen pakte hij de mok, goot de inhoud in de gootsteen, spoelde hem om en zette hem op het afdruiptrek.

'Vind je het erg als ik even naar het toilet ga voordat we weggaan?'

Ze schudde haar hoofd. 'Natuurlijk niet. Er is er beneden een. Gebruik jij die maar, dan ga ik even naar boven.' Ze gebaarde naar de deur waarachter de badkamer zich bevond. Ze hadden de eetkamer omgebouwd tot een slaapkamer met een kleine badkamer en een toilet dankzij een subsidie van de gemeente toen haar moeder de trap niet meer op en af kon lopen. Er hingen nog steeds te veel herinneringen en Ivy was er niet meer binnen geweest sinds Alex' broer Tom en zijn vriendin Nerissa Morgan haar hadden geholpen om het bed te demonteren en alles op te ruimen toen haar moeder naar een hospice was verhuisd. Het was stom om de kamer leeg te laten, zeker aangezien ze haar atelier in de krappe slaapkamer achterin het huis had gepropt, maar ze was er nog niet klaar voor om haar spullen naar de grotere kamer te verhuizen. En vandaag wilde ze daar zeker niet aan denken.

Ze liep de hal in, wees Alex de juiste deur en bleef toen aan de voet van de trap staan. 'Voor het geval ik het straks vergeet te zeggen, ik ben je heel dankbaar dat je vandaag bent gekomen.'

Hij wierp haar een snelle glimlach toe. 'Geen probleem.'

Ivy hoefde niet naar het toilet, maar besloot toch even te gaan, voor het geval dat. Ze waste haar handen en bracht de volgende paar minuten door met rommelen voor de spiegel. Ze had niet de moeite genomen om make-up op te doen, maar toen ze in de spiegel zag hoe bleek haar gezicht was, pakte ze haar tinted moisturiser. Ze waste haar handen nogmaals en zocht in het mandje dat op het aanrecht naast de gootsteen stond naar haar handcrème.

‘Alles in orde?’ riep Alex van beneden. Ivy legde de tube handcrème met een zucht terug in het mandje. Haar handen waren prima in orde, net zoals haar gezicht prima in orde was. Ze zocht gewoon een excuus om niet terug naar beneden te hoeven gaan en onder ogen te zien wat de rest van de dag in petto had.

‘Ik ben bijna klaar.’

Ze had de woorden nog maar net uitgesproken toen de bel ging, wat haar uitstelgedrag beëindigde. Dat moesten Laurie en Jake zijn, die met haar naar de kerk zouden lopen. Ivy sloot haar ogen, telde tot vijf en zuchtte diep, haar trillende ademhaling negerend. Toen ze de overloop op stapte, hoorde ze veel meer stemmen dan ze had verwacht. Ze schudde haar hoofd en liep glimlachend de trap af, recht in de liefdevolle armen van Sylvia Morgan.

‘Daar ben je, schat! Ik weet dat we zeiden dat we je in de kerk zouden ontmoeten, maar eerlijk gezegd konden we die gedachte niet verdragen, toch, Andrew?’

‘Nee, dat klopt, liefje.’ Andrew leunde over de schouder van zijn vrouw en drukte een kus op Ivy’s slaap. ‘Gaat het een beetje, lieverd? Ja, ja, ik weet dat dat een stomme vraag is, Sylvia, kijk me niet zo aan! Wat moet ik anders zeggen op zo’n vreselijke dag?’

Ivy maakte zich los uit Sylvia's omhelzing en wierp Laurie een veelbetekenende blik toe. Hoewel ze een paar jaar van elkaar vervreemd waren geweest, had het niet lang geduurd voordat ze weer in de oude patronen van hun langdurige vriendschap vervielen toen ze eenmaal herenigd waren. Jake zwaaide even naar haar van net buiten de voordeur: het was zo druk in de hal dat hij niet binnen kon komen. Ivy zwaaide terug en klopte toen op Andrews brede borst. 'Het is niet erg, ik heb al besloten dat niemand vandaag iets verkeerd kan zeggen.'

'Je bent zo wijs voor je leeftijd, maar dat ben je altijd al geweest.' Andrew keek haar trots aan, maar toen verschenen er fronsrimpels in zijn voorhoofd. 'Waar is je jas?'

Alex stapte de hal binnen en legde zijn hand op de deur. 'Waarom wachten jullie niet even buiten om Ivy wat ruimte te geven?'

'Ja, goed idee. Iedereen naar buiten!' verklaarde Sylvia, terwijl ze haar dochter en man naar de deur duwde.

Tot Ivy's verbazing zwaaide Alex de deur voor hen allemaal dicht, waardoor de hal in stilte werd gehuld. 'Ze wachten wel,' zei hij toen ze haar mond opendeed om iets te zeggen over zijn onbeleefde gedrag. 'Ik heb je al eerder gezegd dat jij vandaag mijn enige zorg bent. Ik wil niet dat je je opgejaagd voelt en dan merkt dat je iets vergeten bent.'

Ze dacht aan haar vrienden, die buiten in de kou stonden te wachten, maar ze wist dat hij gelijk had: ze zouden het begrijpen. 'Dank je.'

Ze liet zich door Alex in haar mantel helpen, draaide zich gehoorzaam om toen hij dat vroeg en bleef staan terwijl hij het kledingstuk rechtstreek tot hij tevreden was. Haar handschoenen en hoed waren daarna aan de beurt. Pas toen ze de vintage lakleren handtas pakte, die ze een paar jaar geleden had

gevonden toen ze eBay had afgestruind naar koopjes, pakte hij zijn eigen jas en sjaal. ‘Klaar?’ Toen ze knikte, opende hij de deur en bood haar zijn arm aan toen ze naar buiten stapten. Niemand leek het erg te vinden dat Alex de deur had dichtgegooid: ze hadden allemaal een glimlach vol genegenheid en medeleven op hun gezicht. Niet alleen Laurie, Jake en Lauries ouders stonden te wachten, Alex’ broer Tom was er ook. Hoewel ze hem de afgelopen dagen veel had gezien, had ze de opvallende gelijkenis tussen de broers nooit opgemerkt totdat ze naast elkaar stonden in hun donkere pakken. Ivy wierp hem een dankbare glimlach toe terwijl ze een knuffel accepteerde van Nerissa, die het groepje compleet maakte.

‘We hebben de kinderen thuisgelaten,’ zei Nerissa terwijl ze achteruit stapte. ‘Maar Emily wilde je laten weten dat ze aan je denkt. Ze heeft me dit meegegeven voor het geval je het koud krijgt in de kerk.’ Nerissa hief haar arm op om een opgevouwen crèmekleurige deken te laten zien die Ivy goed kende. Hij was door de overleden moeder van de kinderen gemaakt toen ze in verwachting was van Emily en Ivy had hem weten te repareren nadat hij beschadigd was geraakt.

Ivy kreeg een brok in haar keel door het ontroerende gebaar. ‘Wil je haar namens mij bedanken?’

Nerissa glimlachte. ‘Je kunt haar zelf bedanken. Ik heb gezegd dat ze straks naar The Sailor’s Rest mogen komen.’ Hoewel ze geen wake had gewild, wist Ivy dat mensen het zouden verwachten. Laurie en Sylvia hadden alles geregeld en contact opgenomen met Pete Bray, de eigenaar, die hen de bar had aangeboden zolang ze die nodig hadden.

‘Zullen we gaan lopen?’ Het was Andrew die sprak, met zijn ogen op het horloge om zijn pols gericht. Alsof ze het van tevoren hadden besproken – en de Morgans kennende hadden

ze dat waarschijnlijk gedaan – vormden ze een beschermende kordon rond Ivy. Andrew en Sylvia liepen voorop, met Laurie en Jake rechts van haar, Alex links van haar en Tom en Nerissa achteraan. Het enige familielid dat ontbrak was Nick, Lauries broer. Toen Ivy vroeg waar hij was, glimlachte haar beste vriendin. ‘Hij en oom Tony zijn alvast naar de kerk gegaan om als deurwachters te fungeren.’ Natuurlijk hadden ze daar ook aan gedacht. Hoewel haar voeten loodzwaar voelden, kreeg ze een lichter gevoel door de aandacht en zorg van de mensen die het meest voor haar betekenden.

Terwijl ze over de straat liepen, gingen aan beide kanten deuren open en verschenen Ivy’s burens. Ze wachtten tot het groepje gepasseerd was en sloten daarna achteraan aan. Tegen de tijd dat ze het einde van de straat naderden, was het groepje uitgegroeid tot een stoet. Nog meer mensen wachtten bij de kruising. Ivy glimlachte dankbaar naar iedereen en liet haar ogen over de gezichten gaan tot haar blik viel op een stel dat een beetje afgezonderd stond van de rest. *Niet vandaag...*

‘Waar denkt hij in vredesnaam dat hij mee bezig is?’ siste Sylvia toen ze Ivy’s vader en zijn vriendin Wendy ook zag. Voor dat Ivy kon liegen en zeggen dat het in orde was, marcheerde Sylvia de straat over, met Andrew op haar hielen.

‘Kom,’ zei Laurie, terwijl ze haar arm door die van Ivy stak. ‘Laat mijn ouders het maar oplossen.’

‘Maar wat doet hij hier?’ mompelde Ivy vol ongeloof tegen haar.

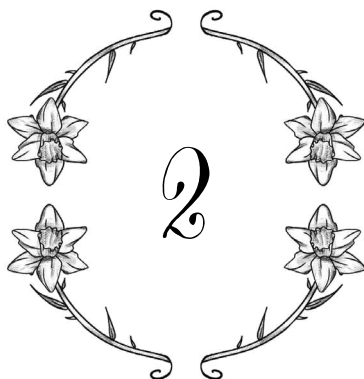
‘Zichzelf voor lul zetten, zoals gewoonlijk,’ gromde Nerissa achter hen. Het was zo vreemd om een giftige opmerking uit haar mond te horen komen dat zowel Ivy als Laurie geschokt begon te lachen. Toen Ivy een blik over haar schouder wierp, zag ze dat Nerissa er helemaal niet berouwvol uitzag. Ze wierp Ivy

een duivelse grijns toe, die net zo goed hielp als de onbeschoft-
heid van haar eerdere opmerking om iets van de schok over
het zien van haar vader weg te nemen. Ivy beantwoordde haar
glimlach met een grijns.

Toen ze zich naar Alex toe draaide, denkend dat ze het mis-
schien moest uitleggen, schudde hij zijn hoofd, alsof hij haar
gedachten kon lezen. 'Niets en niemand anders doet er vandaag
toe, alleen jij, weet je nog?'

Ze knikte en stopte de woede en wrok die ze al vele jaren
met zich meedroeg in het mentale hokje waar ze alle dingen
verborg waar ze niet aan wilde denken. 'Alleen ik.'

Jake ging op de plek lopen die Sylvia en Andrew hadden
vrijgemaakt en ze vervolgden hun weg. Ivy wierp een blik op
de overkant van de straat, waar Lauries ouders nog steeds met
haar vader aan het praten waren, en haar ogen werden groot.
De dorpingen die op de hoek hadden staan wachten waren
op de weg gaan staan, waardoor er een veel grotere opening
ontstond dan nodig was om het viertal te passeren. Het gebaar
zei meer dan boze woorden hadden kunnen doen en het gaf Ivy
de kracht die ze nodig had om haar weg te vervolgen.

De dienst verliep zo goed als verwacht kon worden. Alex had zich aan zijn woord gehouden: hij had het helemaal niet erg gevonden dat Ivy in zijn jas had gesnikt. Tegen de tijd dat hij haar naar een tafeltje in de hoek van de pub had geleid, had ze zich door twee van zijn drie zakdoeken en een pakje tissues heen gewerkt. Haar gezicht voelde rauw en haar ogen waren gezwollen, maar de begrafenis was achter de rug en het verstikkende verdriet drukte iets minder zwaar op haar. Voor het eerst sinds ze wakker was geworden kon ze weer rustig ademen – zelfs nu haar neus vreselijk verstopt zat. Op de tafel stond een ijsemmer met een fles witte wijn, waarvan ze een half glas had ingeschonken. Laurie, Sylvia en Nerissa zaten bij haar aan tafel en de mannen bleven staan om een scheiding te vormen tussen haar en de andere rouwenden. ‘Weet je zeker dat je niets wilt eten?’ vroeg Sylvia, terwijl ze het bord dat ze bij de buffettafel had gevuld naar Ivy toe schoof.

‘Ik heb geen trek.’ Toen Sylvia het bord zonder iets te zeggen dichterbij schoof, gaf Ivy toe aan het onvermijdelijke en nam ze

een hapje van een miniquiche.

‘Niemand is zo volhardend als mijn moeder,’ fluisterde Laurie tegen haar terwijl ze een sandwich pakte. ‘Daarbij helpt het om van je wijn te genieten.’

Ivy glimlachte zwakjes toen ze naar Lauries glas keek, dat nog bijna helemaal vol was. Ze was niet de enige die niet in de stemming was om te drinken. Hetzelfde kon echter niet gezegd worden van de andere mensen om hen heen. Er liepen steeds mensen heen en weer naar de bar en terwijl de pinten en glazen wijn werden leeggedronken, ging het volume in de ruimte omhoog. Ivy moest toegeven dat ze dit liever had dan de haast ongemakkelijke stilte toen ze de pub daarstraks binnenkwam. De mensen die haar in de kerk niet hadden gesproken waren in groepjes naar haar toegekomen om haar te condoleren of een mooie herinnering aan haar moeder met haar te delen. Haar vader was nergens te bekennen. Na wat Andrew en Sylvia tegen hem hadden gezegd had hij zijn gezicht niet laten zien tijdens de dienst, noch hier in de pub. Wat Ivy betrof was dat prima. Hij had zijn keuze om weg te gaan lang geleden gemaakt en het was te laat om te proberen de dingen recht te zetten. O, ze wist heus wel dat ze ooit met hem zou moeten praten. Een van haar moeders laatste wensen was dat Ivy vrede met haar vader zou sluiten. Niet voor zijn bestwil, maar voor dat van Ivy. Jen Fisher wilde niet dat haar dochter de toekomst in zou gaan met de wrok en woede die ze al te lang met zich meedroeg. Voor nu kon ze hem echter nog even wegstoppen in de doos in haar hoofd, bij alle andere dingen waar ze op dit moment geen energie voor had.

‘Een cent voor je gedachten.’ Laurie gaf een zacht duwtje tegen haar schouder.

Ivy snoof. ‘Die zijn geen cent waard.’ Ze schudde haar gedachten van zich af, pakte haar wijn, nam een slok en

huiverde. Ze had hem te lang laten staan en hij was een beetje warm geworden. Ze haalde een paar ijsklontjes uit de emmer en liet ze in haar glas vallen. Haar wijn verdunnen zou geen slecht idee zijn.

‘Ik kan iets anders voor je halen als je dat wilt? Ik wilde toch al naar de bar lopen.’

Ivy keek op naar Alex, die een leeg bierflesje vasthield. ‘Nee, ik hoef niets, dank je. Je hoeft niet de hele dag op me te letten, weet je. Ik heb hier genoeg oppassers.’ Met een grijns gebaarde ze naar Laurie en Sylvia.

‘Zou ik er even langs mogen, jongeman?’ Ivy herkende de stem van de spreker al voordat Alex achterom keek en snel opzij stapte. De stem van meneer Cavendish was misschien niet meer zo krachtig als hij geweest was, en zijn voorovergebogen schouders vielen niet te ontkennen, maar hij zag er nog steeds levendig uit. Hoeveel zaterdagochtenden hadden zij en de andere kinderen uit de Point wel niet doorgebracht op de kussens rond zijn stoel in de boekwinkel terwijl hij hen tijdens het verhalenuurkje meenam naar verre landen vol fantasie en avontuur? Nu hij had besloten om de winkel te verkopen en met pensioen te gaan, zou dat het einde van een tijdperk betekenen voor zoveel van de plaatselijke inwoners. ‘Ah, jij bent het, Alex. Ik dacht eerder al dat ik je had gezien. Ben je hier om weer naar de winkel te komen kijken?’

De fijne herinneringen die de komst van meneer Cavendish had opgeroepen verdwenen op slag en het beetje wijn dat ze had gedronken verzuurde in haar maag. Het gevoel van verraad was zo sterk dat het haar de adem benam. Wat was ze toch ook een idioot dat ze al die onzin geloofde die hij haar eerder had wijsgemaakt over het feit dat hij speciaal naar de Point was gekomen om zich vandaag over haar te ontfermen. Vanaf het

moment dat ze elkaar hadden ontmoet, probeerde hij haar al te versieren, en waarschijnlijk dacht hij dat ze na het aannemen van een paar zakdoekjes en wat klopjes op haar arm meteen met hem in bed zou duiken, gezien haar verhoogde emotionele staat.

‘Vandaag niet, meneer C. Ik ben hier om Ivy morele steun te bieden, dat is alles. Ik neem snel weer contact met u op.’ Hij wierp haar een snelle glimlach toe voordat hij zijn aandacht weer op de oudere man richtte.

Ivy reikte naar haar glas, nam een grote slok en dwong zichzelf een beetje te kalmeren. Niets aan de manier waarop Alex zich vandaag had gedragen rechtvaardigde zo’n extreme reactie. Hij was niets anders dan vriendelijk en zorgzaam geweest: een absolute heer. De reden dat ze Alex plotseling wantrouwde had niets te maken met het feit dat hij een paar keer met haar had geflirt. Toen ze net voor kerst hadden afgesproken voor een drankje, had hij de folder van de makelaar over de boekwinkel gezien – de folder die ze op tafel had laten liggen nadat ze hem aan Laurie had laten zien. Het kopen van de boekwinkel was haar fantasie, een idee waar haar moeder het vaak over had gehad, vastbesloten als ze was dat Ivy verder moest gaan met haar leven. Ergens had ze gehoopt dat de interesse die Alex in de winkel had getoond niet meer was dan een bevestiging, maar gezien de manier waarop meneer Cavendish hem zojuist had begroet, leek het alsof hij het idee serieus overwoog.

Misschien had hij het idee niet eens overwogen als ze op dat moment iets had gezegd, maar ze werd toen zo overmand door emoties over haar moeder dat ze gezegd had dat de folder toevallig op tafel lag. Ze kon het Alex niet kwalijk nemen dat hij op zoek was naar een nieuwe zakelijke kans en als hij naar de Point wilde verhuizen om dichterbij zijn broer, nichtje en neefje te zijn, was dat heel begrijpelijk. En toch... De deksel

van de doos in haar hoofd waar ze alle slechte dingen in stopte, kraakte onheilspellend.

Ivy wilde haar glas op tafel zetten, maar zette het te dicht bij de rand, waardoor ze de inhoud over haar schoot gemorst zou hebben als Laurie haar hand niet had uitgestoken om het glas op te vangen. 'Alles in orde?' vroeg haar vriendin met een bezorgde frons.

'Wat? O, ja, niets aan de hand.' Ivy probeerde het weg te lachen, maar haar trillerige lach beviel haar niet. Toen ze naar haar handen keek, besepte ze dat het niet alleen haar stem was die trilde en wist ze dat ze haar grens had bereikt. Ze zette haar handen op de tafel en stond op. 'Ik denk dat ik een beetje frisse lucht nodig heb, dus ik ga even over het strand wandelen.'

Laurie stond op zodat Ivy achter de tafel vandaan kon komen. 'Wil je dat ik meega?' Ze keek nog steeds bezorgd.

Ivy schudde haar hoofd. Ze bevond zich nu zo dicht bij haar breekpunt dat ze bang was voor wat er zou gebeuren als ze haar mond opendeed. Ze strompelde naar de stapel waar alle jassen lagen, slaagde erin haar mantel eruit te halen en om haar schouders te slaan en glipte langs meneer Cavendish heen. Vaag hoorde ze Alex haar naam roepen, maar ze bleef niet staan: ze moest hier weg. Tegen de tijd dat ze het trottoir op liep, hijgde ze zachtjes. De pijn in haar borst maakte het moeilijk om diep adem te halen. Ze wierp een snelle blik over haar schouder omdat ze eigenlijk verwachtte dat Alex of Laurie haar zou volgen, maar de deur bleef dicht. Ze wist niet zeker hoe lang het zou duren voordat ze haar achterna kwamen, dus draaide ze zich om en rende ze naar de trappen die haar naar het strand zouden brengen, dankbaar dat de zon fel genoeg scheen om het ijs op het trottoir te laten smelten. Haar voeten raakten de kiezels en gleden een beetje weg voordat ze houvast vond. Iets sneller liep

ze naar de dunne strook zand bij het water, waar ze wist dat het minder glad zou zijn. Een eenzame zeemeeuw krijste boven haar en ze voelde de drang om mee te doen, om de pijn binnenin haar te verdrijven met één rauwe kreet. Ze drukte haar hand voor haar mond en bleef lopen, het natte zand dat tegen haar benen spatte negerend. Ze liep tot ze het hek bereikte dat was neergezet om onoplettende toeristen uit de buurt te houden van de grotten aan de voet van de Point. Ze klemde haar vingers door de schakels van het hek en sloot haar ogen toen haar knieën het begaven en de deksel van de doos in haar hoofd open vloog, waardoor ze overspoeld werd door een golf aan emoties.

Waarom deden haar vingers pijn? Het was de eerste samenhangende gedachte die ze sinds een tijdje kon vormen en hij werd snel gevolgd door een koud, nat gevoel in haar benen. Ivy knipperde de laatste tranen uit haar ogen, versoepelde haar klauwachtige greep op het hek en boog haar stijve vingers. Ze rilde opnieuw van de kou en probeerde overeind te komen, maar viel bijna toen haar gevoelloze benen niet wilden werken. Uiteindelijk krabbelde ze bij het opkomende getij vandaan. Zeewater was in de onderkant van haar rok gedrongen en het materiaal had het als een spons geabsorbeerd. Ze maakte de doorweekte stof los van haar benen en deed haar best om hem weg te houden.

‘Daar ben je! Ik heb je overal gezocht. Gaat het?’

Met haar doorweekte rok in haar handen draaide Ivy zich om naar Alex. ‘Het gaat wel,’ loog ze. ‘Ga maar terug naar de pub om je drankje op te drinken.’

“Het gaat wel” zegt ze, hoewel haar lippen bijna blauw zijn

van de kou en ze een natte plek op haar kont heeft,' mompelde Alex terwijl hij zijn jas uittrok en over haar schouders hing. 'Kom, dan breng ik je ergens naartoe waar het warm is.'

Ze verzette zich tegen zijn poging om haar in beweging te krijgen. Zo ging ze niet over straat lopen. 'Ik wil niet dat iemand me zo ziet.'

'Dat begrijp ik.' Met zijn arm om haar schouders geslagen haalde Alex zijn mobiel uit zijn jaszak en scrolde hij met zijn duim door zijn contacten. 'Jake? Ik heb haar gevonden. We zijn op het strand bij het hek. Jouw huis is het dichtstbij, kun je ons tegemoet lopen?' Hij zweeg een moment, waarin hij luisterde naar Jakes antwoord, en zei toen: 'Ja. Bedankt, maat. We zien je zo.'

'Heb je een hele zoekactie op touw gezet ofzo?' gromde Ivy, geschokt door het idee dat het halve dorp naar haar op zoek was.

'Natuurlijk niet,' antwoordde Alex. 'De meeste mensen merkten niet eens dat je wegging. Laurie zei dat je een luchtje wilde scheppen, maar toen je niet terugkwam begonnen we ons zorgen te maken en zijn we naar buiten geglipt om je te zoeken.'

'Zo lang was ik niet weg,' bromde Ivy, nog steeds beschaamd dat hij degene was geweest die haar in deze toestand had aange troffen.

'Drie kwartier met een storm op komst is meer dan lang genoeg.'

Ze verstijfde door de woede in zijn toon en door de schok over hoeveel tijd er was verstreken. Een snelle blik naar rechts toonde haar de onheilspellende wolken aan de horizon. 'Ik wilde niemand ongerust maken. Ik wilde alleen...'

'Je wilde alleen zijn. Hé, ik begrijp het.' Alex' stem was nu veel vriendelijker. 'Je hebt je veel langer grootgehouden dan ik

in dezelfde situatie had gekund. Kom, laten we naar het huisje gaan, dan kun je je natte kleren uittrekken. Laurie heeft vast wel iets dat ze je kan lenen.'

Alsof haar hersenen eindelijk weer samen begonnen te werken met haar lichaam, besepte Ivy hoe erg ze rilde. Met een knikje stond ze Alex toe haar langs het verlaten strand terug te leiden naar de dichtstbijzijnde trap. Tot haar opluchting kwamen alleen Laurie en Jake naar haar toe. Ze had tot nu toe niet eens aan de rest van haar spullen gedacht, maar was opgelucht toen ze zag dat Laurie haar handtas bij zich droeg. Toen Ivy struikelde, haastte Jake zich naar haar toe om haar andere arm te pakken en samen met Alex droeg hij haar bijna de trap op. 'Och, jij arm ding,' riep Laurie uit, terwijl ze haar armen stevig om Ivy heen sloeg. 'Weet je zeker dat het je lukt om de heuvel op te komen?'

Ivy was er niet helemaal zeker van of ze dat wel kon, maar het alternatief was door het dorp lopen, dus dwong ze zichzelf haar schouders te rechten en te knikken. 'Het gaat wel. Ik heb gewoon te lang gezeten, waardoor mijn benen stijf zijn.'

Laurie wierp haar een onderzoekende blik toe, maar liet het gaan. 'Oké. Ik loop alvast vooruit, dan laat ik een bad vollopen.' Ze draaide zich om en begon vastberaden het steile pad op te lopen.

Ivy kon haar tempo onmogelijk bijhouden, maar het lopen ging makkelijker dan verwacht toen ze weer wat gevoel in haar benen kreeg en het niet meer voelde alsof er naalden in haar voeten staken. Het had misschien iets te maken met het feit dat Jake zijn arm om haar schouders had geslagen en Alex zijn arm om haar middel. Hoe dan ook, het huisje op het terrein van de boerderij van de familie Walker kwam al snel in zicht.

De warmte kwam haar tegemoet toen Jake zijn post aan haar zijde net lang genoeg verliet om de deur te openen, snel gevolgd door de rijke en troostrijke geur van kruiden en tomaten vanuit de oven. ‘Dat ruikt lekker,’ zei Alex, terwijl hij de geur diep en waarderend opsnoof.

‘Ik heb vanochtend lasagne gemaakt,’ zei Jake, terwijl hij hen naar binnen leidde en de deur met een klik van de sleutel achter zich sloot. ‘Je bent welkom om te blijven eten.’

‘O, ik zinspeelde nergens op, hoor.’ Alex keek beschaamd.

‘Doe niet zo gek,’ antwoordde Jake hoofdschuddend. ‘Ik heb genoeg gemaakt om een leger te voeden. Je zou ons een plezier doen.’

Op dat moment kwam Laurie binnengelopen. Ze had haar marineblauwe jurk ingeruild voor een spijkerbroek en een roze gestreepte trui met bijpassende warme sokken. ‘Kom,’ zei ze tegen Ivy. ‘Je bad is klaar. Ik heb droge kleren op het bed in de logeerkamer gelegd en er staan een heleboel toiletspullen in het kastje onder de gootsteen, dus je hebt alles wat je vanavond nodig hebt.’

Nu was het Ivy’s beurt om beschaamd te kijken. ‘Het gaat heus wel weer als ik een beetje opgewarmd ben en mijn kleren zijn opgedroogd. Jullie hoeven al deze moeite niet te doen.’

Jake lachte. ‘Als je denkt dat je hier voor de ochtend wegkomt, dan heb je het mis. Als het aan Laurie had gelegen, had ze je hier gisterenavond al naartoe geslept. Je neerleggen bij je lot zou een stuk makkelijker zijn... voor ons allemaal.’ Hoewel hij haar plaagde, was duidelijk aan zijn gezicht te zien dat hij zich zorgen maakte, en hetzelfde gold voor Laurie.

‘Ja, blijf. Ik wil niet dat je vannacht alleen bent.’ Ivy had de afgelopen weken alleen in het huisje gewoond, maar ze begreep dat haar vriendin zich zorgen maakte.

Hoewel ze er helemaal niet zeker van was dat ze goed gezelschap zou zijn, gaf Ivy toch toe. ‘Die lasagne ruikt inderdaád lekker.’

‘Dat is dan geregeld.’ De opluchting in Lauries stem was duidelijk te horen. ‘Als je wilt, mag je ook blijven,’ zei ze tegen Alex. ‘De bank is erg comfortabel en we hebben genoeg extra beddengoed.’

Alex stak zijn handen op. ‘Het is al heel fijn dat ik hier kan blijven eten.’ Plotseling sloeg de regen luid tegen het glas van het keukenraam, waardoor ze allemaal verschrikt opsprongen. Alex’ gezichtsuitdrukking werd twijfelachtig. ‘Bij nader inzien...’

‘Anders kijk je straks even hoe het weer is. Het aanbod staat in ieder geval.’ Jake opende de koelkast en haalde er een paar biertjes uit. ‘Laten we de dames even alleen laten, dan kleed ik me om en pak ik een droge joggingbroek en een droog T-shirt voor je.’

Ze lieten de mannen alleen met hun drankjes. Ivy was dankbaar, maar ook een beetje beschaamd toen Laurie haar moest helpen haar kleding los te knopen omdat haar handen trilden van de kou. ‘Ik heb het niet te warm gemaakt,’ zei ze, terwijl ze zich omdraaide om Ivy’s kleren te verzamelen en haar de privacy te geven om in de kalmerende warmte van het met schuim bedekte badwater te glijden.

‘Het is perfect,’ zei Ivy met een zucht terwijl ze haar hoofd tegen de rand van het bad legde. ‘Het spijt me van alle last die ik jullie bezorg.’

‘Je bezorgt ons helemaal geen last. Blijf hier zolang je wilt, oké? Ik heb de dompelaar aangezet, dus er is genoeg warm water